

**[Oluf Pedersen.]**

gene skulle bruges til forsvaret. Men hvad er den binding så værd? At bilde sig ind, at dette forslag om bunden opsparing vil hjælpe på betalingsbalancen og modarbejde inflationen, er at bedrage sig selv. Så spørger jeg ministeren, der jo hævder den modsatte opfattelse: Ja, men vil ministeren da yde en garanti? Man taler om de ansvarlige partier. Ja, hvad vil det sige, når de ikke vil garantere, ikke engang vil love virkelig at gå ind for foranstaltningerne, rent bortset fra at det er befolkningen, der skal betale. Man kunne dog i hvert fald yde en vis moralsk garanti, men ikke tale om! Jeg forstår godt, at ministeren ikke vil yde nogen garanti; for jeg tør godt sige, at hvis der ikke sker andet, end at man vedtager dette forslag, så vil inflationen, underskuddet på betalingsbalancen, fortsætte ganske uanfægtet, og jeg tør endda sige med stigende styrke efter dette forslags vedtagelse. Men når man har så travlt og taler om de ansvarlige partier og regner os for uansvarlige, fordi vi ikke vil være med til det, som vi mener er forkert, så skulle de andres megen tale om ansvaret også medføre den forpligtelse, at de garanterer for, at det, der her gennemføres, i alt fald er rigtigt.

**Alfred Jensen:** Den højtærede finansminister har ikke forstået, hvad jeg har sagt om begrebet agtelse. Jeg sagde: det store flertal af det danske folk giver ikke noget for den agtelse, man opnår i visse lande ved at skære levefoden ned for at gennemføre en oprustnings-, en krigsøkonomi. Det store flertal — det er min opfattelse, at sådan er det her i Danmark — er klar over, at den oprustning, der gennemføres her, hverken gennemføres for forsvarets eller fredens sag, men at vi tværtimod er inde i en økonomi, en oprustning, som truer freden. Det er det, jeg har sagt.

Hvad Sovjetunionen angår, kender jeg ikke dér noget til en sænkning af levestandarden af hensyn til oprustningen. De gange, jeg har været der, har jeg set et stedse stigende levestandard, og det er min opfattelse, at man dér har opnået det modsatte af det, man opnår her.

Der er også forskel på den politik, Sovjetunionen fører i fredens interesse og i overensstemmelse med folkets interesser, og den politik, USA fører i dollarfyrsternes interesse mod folkene i Asien og mod folkene i Europa. Jeg skelner i hvert fald skarpt imellem de to former for politik.

Ministeren sagde, at den forbitrelse, der var over de nye bestemmelser i forslaget

og over, at visse personer over 65 år ikke skulle bidrage til opsparingen, væsentligt var fremkaldt af det kommunistiske partis indsats og „Land og Folk“s skrivelser. Ja, jeg har såmænd ikke noget imod at notere æren for den forbitrelse, men jeg tror, at vi må dele den med andre, at det er andre faktorer, der spiller ind. Jeg tror, at ministeren gør sig skyldig i en stor fejltagelse, når han ikke regner med, at vi faktisk er kommet dertil, at folk ikke er i stand til at udrede de beløb, som opkræves af staten. Derfor forstår jeg så udmærket, at han finder det urimeligt at tale om at skære i levende kød. Men jeg tror ikke, ministeren gør sig klart, hvordan en mand med en beskedent indtægt på 140—150 kr. om ugen egentlig er stillet. Hvis ministeren var klar over det, tror jeg hverken han ville fremkomme med et forslag af denne karakter eller forsvare en sådan politik.

**Finansministeren (Thorvald Kristensen):**

Jeg ved ikke, hvad det ærede medlem hr. Oluf Pedersen mente med, at indenrigsministeren og jeg skulle have forladt vort udgangspunkt, og at vi, som han sagde, var nået til den opfattelse, at vore vanskeligheder var betalingsbalancen og inflationen. Jeg må sige, at disse to ting netop har været mit udgangspunkt, og hvis det ærede medlem mener, at han har opfundet dem, så må det være ligesom med løjtnant von Buddinge, noget, han har sagt engang i sin ungdom, noget, der er gået i glemme siden; vi andre har i hvert fald længe været klar over det, jeg for mit vedkommende længe før jeg traf det ærede medlem her på rigsdagen, men jeg er naturligvis glad for, at det ærede medlem på dette område er enig med mig.

Jeg er også meget glad for, at det ærede medlem nu sagde, at han var enig i, at en begrænsning af købekraften kunne forbedre betalingsbalancen. Jeg er meget glad for, at denne udtalelse nu kommer til at stå i rigsdagstidenden, og jeg vil gerne kvittere for den, fordi man altid noterer det som et fremskridt, når nogen nærmer sig realiteterne. Så kommer den dag jo nok engang, da man virkelig kan arbejde sammen med det ærede medlem.

Når det ærede medlem derefter spurgte, hvilken begrænsning af købekraften der skete ved novemberopsparingsloven, kan jeg henvide til, at der er adskillige af de mennesker, som skal betale denne bundne opsparing, som til mig og andre har beklaget sig over, at det kunne de ikke få råd til, for de havde en levestandard, som det var